

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Μέσα στις δεκάδες, ίσως κι' εκατοντάδες επιτροπές όλων τῶν εἰδῶν πού υπάρχουν στὸν μικρὸ μας τόπο, τὶς ἐπιτροπές τὶς καλλιτεχνικὲς, τὶς ἐκπαιδευτικὲς, τὶς ἀθλητικὲς, τὶς μορφωτικὲς, τὶς φιλανθρωπικὲς κι' ὅλες τὶς ἄλλες, τελευταία ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της καὶ μιὰ καινούργια : Ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Κι' ἦταν, νομίζω καιρὸς! Ἦταν καιρὸς ν' ἀρχίσουμε κι' ἐμεῖς νὰ συνειδητοποιοῦμε αὐτὸ τὸ τεράστιο, τὸ ὑπ' ἀριθμὸ ἓνα πρόβλημα τῆς ἀνθρωπότητας: Τὴ μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος.

Ἴσως ἔχετε διαβάσει, ἀγαπητὲς φίλες τὴν εἰδηση: «Ἡ Μεσόγειος, σὲ 30 χρόνια, θὰ εἶναι μιὰ θάλασσα νεκρὴ. Τὰ ψάρια κι' ὅλα τὰ θαλασσινὰ θὰ ἔχουν πεθάνει, οἱ ἀκτὲς θὰ εἶναι μολυσμένες καὶ θ' ἀπαγορεύεται τὸ μπάνιο, ὁ ἀέρας τῆς θάλασσας δὲν θὰ μᾶς δίνει πιά τὸ ζωογόνον ὀξυγόνον, ἀλλὰ μολυσμένες ἀναθιμιάσεις ἀπὸ ἀκάθαρτο πετρέλαιον κι' ἀπὸ τὰ λογίων ἀπορρύματα πού θὰ πλημμυρίζουν τὰ νερά. Καὶ ἡ Κύπρος μας, τὸ καμάρι αὐτὸ τῆς Μεσογείου θὰ ἐπιπλέει μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ βρωμιά, σ' αὐτὴ τὴ μόλυνση.

Καὶ εἶναι μόνο ἡ θάλασσα πού κινδυνεύει; Ὑπ' ἀριθμὸ ἓνα κίνδυνος γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν μεγάλων πόλεων εἶναι σήμερα ἡ μόλυνση τοῦ ἀέρα, τῆς ἀτμόσφαιρας. Τὰ ἀναρρίθμητα ἐργοστάσια, πού μέσα ἐκεῖ πραγματοποιεῖται ἡ τεχνολογικὴ ἐξέλιξη τῆς ἀνθρωπότητας, ἐξαπολύουν ἐλεύθερα στὴν ἀτμόσφαιρα ὅλα τὰ ἄχρηστα, τὰ βλαβερά, τὰ δηλητηριώδη ἀέρια τους.

Ἡ γῆ, τὸ χῶμα, πού πρὶν ἑκατὸν χρόνια μόλις, δεχότανε μόνο τὴν ἴδια τὴν ὕλη της καὶ τὴ ξανάδινε πίσω ὑπὸ μορφή βλάστησης ἢ ὀρυκτοῦ πλούτου. Σήμερα ἔχει πλημμυρίσει μὲ συνθετικὰ προϊόντα πού δὲν διαλύονται, δὲν καίονται, δὲν ἀποσυντίθενται. Οἱ ἀποχετευτικοὶ λάκκοι κλείνουν ἀπὸ τὶς σκόνες πλυσίματος πού δὲν διαλύονται στὸ νερό, ὅπως τὸ σαποῦνι, ἀλλὰ γεμίζουν τοὺς πόρους τοῦ χῶματος καὶ τοὺς κλείνουν σὰν τσιμέντο. Οἱ νάυλον σακκούλες, πού ἔγιναν πιά καθημερινὴ ἀνάγκη στὴ ζωὴ μας, εἶναι κι' αὐτὲς ἀδιάλυτες καὶ σύντομα ἢ πληθώρα τους θὰ δημιουργήσῃ προβλήματα.

Κι' αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ τὶς ἀνακαλύψεις γύρω ἀπ' αὐτὴ. Ἄς ἀφήσουμε κατὰ μέρος τὶς πυρηνικὲς καὶ τὶς ὕδρογονικὲς ἐκρήξεις πού γίνονται στὸν οὐρανό, στὴ γῆ καὶ στὴ θάλασσα ὑπὸ μορφή δοκιμῶν γιὰ τὰ ὄπλα τοῦ μέλλοντος. Ἄς ἀφήσουμε τὰ τρομερὰ κατάλοιπα τους στὸν ἀέρα πού ἀναπνέουμε, στὸ νερό πού πίνουμε, στὶς τροφὲς πού τρῶμε.

Τὸ θέμα μας παίρνει στ' ἀλήθεια ἐφιαλτικὲς ἐπεκτάσεις, ἔτσι πού ὁ χῶρος αὐτὸς νὰ καταντᾷ ἀσφυκτικὰ μικρὸς γιὰ νὰ τὸ κλείσει. Ὅπως ἀσφυκτικὰ μικρὸς γιὰ νὰ κλείσει αὐτὸ τὸ τεράστιο πρόβλημα εἶναι κι' ὁ χῶρος μιᾶς ἀπλῆς Ἐπιτροπῆς. Πρέπει ὁ καθένας ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα ὄντα αὐτοῦ τοῦ πλανήτη νὰ θεωρήσῃ τὸ πρόβλημα αὐτὸ σὰν ἀτομικὸ, δικό του, γιὰ νὰ μπορέσῃ — ἂν δὲν εἶναι ἤδη ἄργα — νὰ βρεθεῖ μιὰ διέξοδος.

Ἄν θέλετε νὰ γράψετε τὶς ἀπόψεις σας ἢ στήλη εὐχαρίστως τὶς δέχεται.

ΓΛΑΥΚΗ